Πιστεύουν σε Χριστό που δεν υπάρχει (Σεβασμ. Μητροπολίτης Μεσογαίας κ.κ. Νικόλαος)

Date : 4 Μαΐου, 2006

Προς τους ευσεβείς χριστιανούς
της Ιεράς Μητροπόλεως Αττικής

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,
Χριστός Ανέστη!

Όπως ενδεχομένως γνωρίζετε, με την έγκριση της Ιεράς Συνόδου, στην επαρχία μας, από αύριο 9 μέχρι 16 Μαΐου 2005, πρόκειται να συνέλθει το συνέδριο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών. Το συμβούλιο αυτό συγκροτείται από αντιπροσωπείες των Προτεσταντικών βασικά ομολογιών, συμμετέχουν δε και πολλές εκ των Ορθοδόξων Εκκλησιών. Είναι αλήθεια ότι ο ρόλος του είναι αμφιλεγόμενος και δεν είναι λίγοι αυτοί, που εκφράζουν τις σοβαρές επιφυλάξεις τους για τον τρόπο, τη λειτουργία, τον βαθύτερο προορισμό του στον σύγχρονο κόσμο και την σχέση του με την μία αλήθεια. Η Ιερά Σύνοδος έτσι έκρινε και προχώρησε στην απόφαση της. Εμείς σεβόμαστε τις αποφάσεις της, υποχρεούμεθα, όμως, παράλληλα να λάβουμε και τα μέτρα μας, προκειμένου και την μαρτυρία μας να δώσουμε με τον καλύτερο τρόπο και από επιδράσεις, που αλλοιώνουν το ήθος μας να προφυλαχθούμε.
Κατόπιν τούτων θα ήθελα να σας πω τα εξής:
Αν δεχόμαστε ετεροδόξους για να τους δώσουμε τη μαρτυρία της πίστεως και παραδόσεως μας, αυτό είναι άγιο. Αν, όμως τους προσκαλούμε για να μοιρασθούμε μαζί τους τον θησαυρό της αληθούς πίστεως, αυτό είναι ασεβές. Δυστυχώς, το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών είναι συγκρητιστική οργάνωση. Είναι θρησκευτικός οργανισμός, που αγωνίζεται για την ενότητα των χριστιανών, αλλά με επίγεια και κοσμική αντίληψη. Η μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία δεν «συμπροσεύχεται», αλλά προσεύχεται υπέρ της των πάντων κατά Θεόν ενώσεως. Δεν συζητεί και διαλέγεται με σκοπό να συμφωνήσει ανθρώπινα, αλλά δίνει την οφειλόμενη μαρτυρία της, για να καλέσει όλους μας σε επιστροφή. Ούτε πάλι φανατίζεται εμπαθώς και μισαλλόδοξα, ή πολύ περισσότερο πανικοβάλλεται για τις ετερόδοξες συνήθειες και αντιλήψεις, αλλά προσφέρει ευθαρσώς και ευπρεπώς την ομολογία της.
Την ερχόμενη Κυριακή των Μυροφόρων, σύμφωνα με το πρόγραμμα του συνεδρίου, αρκετοί εκ των συνέδρων θα επισκεφθούν ενορίες της επαρχίας μας, προκειμένου να παρακολουθήσουν την Θεία Λατρεία μας. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι η πιθανότητα να διαταραχθεί η λειτουργική τάξη μας και κάποιοι εκ των ως άνω ετεροδόξων να ζητήσουν τη Θεία Κοινωνία ή το αντίδωρο δεν είναι αμελητέα. Θα παρακαλέσω

λοιπόν τους ιερείς μας να έχουν μία ιδιαίτερη προσοχή αυτή τη μέρα.
Όπως επίσης γνωρίζεται, οι αγγλικανοί τελευταίως έχουν προβεί και σε χειροτονίες γυναικών, διάφορες δε προτεσταντικές ομολογίες προχώρησαν και στην χειροτονία ομοφυλοφίλων. Κινήσεις σαν αυτές δεν είναι δευτερεύουσας σημασίας μιας και προσβάλουν καίρια το μυστήριο της Ιεροσύνης.
Εμείς δεν θα διώξουμε κανέναν. Ίσως βρεθούν στον δρόμο μας κάποιες κυρίες, που πιστεύουν πως έχουν το χάρισμα της ιεροσύνης. Ίσως έλθουν κοντά μας άνθρωποι αμφίβολοι και μας συστηθούν ως ιερείς. Ίσως τέλος να μας προσεγγίσουν κοσμικής λογικής και εικόνας σύνεδροι και να μας εμφανισθούν ως άγγελοι της βασιλείας του Θεού. Εμείς αμφισβητούμε με σαφήνεια τα δήθεν εκκλησιαστικά χαρίσματά τους, αλλά δεν θα τους προσβάλουμε. Την πλάνη την ομολογούμε, αλλά τα πρόσωπα, που την εκφράζουν τα σεβόμεθα και τα αντιμετωπίζουμε με αξιοπρέπεια.
Είναι, όμως, απόλυτη ανάγκη, να προσέξουμε να μη μολυνθεί η σταθερότητα και ιεροπρέπεια της μαρτυρίας μας. Να μη διαταραχθεί η ειρήνη της μυστικής λατρείας μας. Να μη νοθευτεί μέσα μας η ομολογουμένη αλήθεια της Ορθοδόξου πίστεώς μας. Αν δε χρειασθεί, θα απαντήσουμε κιόλας. Ίσως οι άνθρωποι αυτοί να είναι καλύτεροι από εμάς ως χαρακτήρες. Η πίστη τους, όμως, είναι επικίνδυνα νοσηρή. Τόσο νοσηρή, που θα μπορούσαμε να ισχυρισθούμε ότι πιστεύουν σε Χριστό, που δεν υπάρχει.
Ο Χριστός από αυτούς περιμένει την επιστροφή ως διόρθωση της δογματικής πίστης και πορείας τους. Από μας την περιμένει ως ταπεινή ομολογία της αγίας Ορθοδόξου πίστεώς μας και ως συνεπή και αγία ζωή.
Στον προτεσταντικό κόσμο, η ιεραποστολή νοείται ως προσηλυτισμός, ως προσπάθεια να πείσουν τους άλλους να ακολουθήσουν αυτό, που αυτοί κηρύττουν ως αλήθεια. Στην Ορθόδοξη παράδοση, ιεραποστολή σημαίνει μαρτυρία και ομολογία. Σημαίνει να δώσουμε την ευκαιρία στους συνανθρώπους μας ο Θεός να μιλήσει μέσα τους. Να γίνουν από πλάσματα του Θεού παιδιά Του και από συνάνθρωποί μας να γίνουν αδελφοί εν τη πίστη. Ίσως μας πλησιάσουν κάποιοι με διάθεση προσηλυτισμού. Εμείς ας ανταποκριθούμε δίνοντας την μαρτυρία μας καθαρά, αλλά και με φρόνημα εν Χριστώ αγάπης.
Σε μια περίοδο σαν αυτήν, που ζούμε, ο πειρασμός να σχετικοποιήσουμε τα πάντα, να θυσιάσουμε την σαφήνεια της ομολογία μας στον βωμό της κοσμικά νοούμενης ανεκτικότητας, να αμφισβητήσουμε το θείο δώρο της Ορθοδόξου πίστεώς μας χάριν μιας κακώς εννοούμενης οικουμενιστικής ενότητας, να αντικαταστήσουμε την ιεραποστολική μαρτυρία της των πάντων επιστροφής με το οικουμενιστικό όραμα της παγκόσμιας συνύπαρξης είναι περισσότερο από ορατός.
Αλλά και η ευλογιά, μέσα στις πολλές ευκαιρίες του συγχρόνου ιδεολογικού πλουραλισμού, να καταθέσουμε την μαρτυρία μας όχι ως μισαλλόδοξη εμμονή σε ανεπεξέργαστες ιδέες, αλλά ως γενναιόφρονα ομολογία προσωπικά βιδωμένων αληθειών, που δεν τις υποστηρίζουμε γιατί κινδυνεύουν, αλλά τις ομολογούμε γιατί χωρίς αυτές κινδυνεύουμε εμείς, είναι ιδιαίτερα μεγάλη.
Εύχομαι ο Αναστάς Κύριος να βοηθήσει εμάς μεν να γνωρίσουμε τον θησαυρό της

μιας Εκκλησίας τον οποίο κρατούμε, τους δε συνέδρους του Συμβουλίου των πολλών «εκκλησιών» να αποκαλύψουν, μαζί με την σώζουσα αλήθεια, που αγνοούν και τη μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία με την οποία συνομιλούν.

Μετά πολλής εν Χριστώ αγάπης,

Ο Τοποτηρητής

Ο Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Νικόλαος

(Πηγή: "ΑΠΟΣΤΟΛΗ")